

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев2 224/2019
23.05.2019. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија Љубице Милутиновић, председника већа, Весне Субић, Биљане Драгојевић, Јелице Бојанић Керкез и Слађане Накић Момировић, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Драган Воларевић, адвокат у ..., против туженог ББ чији је пуномоћник Владислав Костић, адвокат у ..., ради исплате, одлучујући о ревизији туженог изјављеној против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж1 2162/18 од 14.09.2018. године, у седници већа одржаној 23.05.2019. године, донео је

Р Е Ш Е Њ Е

НЕ ПРИХВАТА СЕ одлучивање о ревизији туженог изјављеној против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж1 2162/18 од 14.09.2018. године, као изузетно дозвољеној.

ОДБАЦУЈЕ СЕ, као недозвољена, ревизија туженог изјављена против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж1 2162/18 од 14.09.2018. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Суботици П1 401/17 од 25.06.2018. године, ставом првим изреке, одбијен је приговор стварне ненадлежности суда; ставом другим изреке усвојен је тужбени захтев; ставом трећим изреке обавезан је тужени да тужиоцу за период од 01.09.2015. године до 30.11.2017. године на име трошкова за исхрану у току рада исплати износ од 123.780,33 динара са законском затезном каматом од 04.05.2018. године до исплате и износ од 22.182,64 динара на име обрачунате законске затезне камате, у року од 8 дана; ставом четвртим изреке обавезан је тужени да тужиоцу за исти период на име регреса за коришћење годишњег одмора исплати износ од 47.981,97 динара са законском затезном каматом почев од 04.05.2018. године до исплате и износ од 8.286,16 динара на име обрачунате законске затезне камате, у року од 8 дана; ставом петим изреке обавезан је тужени да тужиоцу накнади трошкове поступка у износу од 48.420,00 динара, у случају доцње, са законском затезном каматом од извршности пресуде до исплате, у року од 8 дана; ставом шестим изреке одбијен је предлог туженог за прекид поступка.

Пресудом Апелационог суда у Новом Саду Гж1 2162/18 од 14.09.2018. године жалба туженог је одбијена и првостепена пресуда потврђена.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену тужени је изјавио ревизију због погрешне примене материјалног права, с тим што је предложио да се ревизија сматра изузетно дозвољеном, применом члана 404. ЗПП, ради уједначавања судске праксе.

Применом члана 404. става 1. ЗПП („Службени гласник РС“ бр.72/11...87/18) посебна ревизија се може изјавити због погрешне примене материјалног права и против другостепене пресуде која се не би могла побијати ревизијом, ако је по оцени Врховног касационог суда, потребно размотрити правна питања од општег интереса или у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе, као и када је потребно ново тумачење права. Према ставу 2. истог члана, испуњеност услова за изузетну дозвољеност ревизије Врховни касациони суд цени у већу од пет судија.

Правноснажном пресудом одлучено је о исплати на име припадајуће, а неисплаћене накнаде трошкова за исхрану и регреса за коришћење годишњег одмора. О овом праву тужиоца и о висини тражене накнаде, судови су одлучили уз примену материјалног права које је у складу са правним схватањем израженим кроз одлуке Врховног касационог суда, у којима је одлучивано о истоветним захтевима тужилаца, са истим или сличним чињеничним стањем и правним основом. Ревизијом се неосновано указује на другачије одлуке апелационих судова, јер постојање другачије одлуке не указује нужно и на другачији правни став, Правилна примена права у споровима са захтевом као у конкретном случају, зависи од утврђеног чињеничног стања, због чега у конкретном случају не постоји потреба за разматрањем правних питања од општег интереса или у интересу равноправности грађана, као ни потреба уједначавања судске праксе или новог тумачења права.

Сходно изнетом, Врховни касациони суд налази да у конкретном случају нису испуњени услови за одлучивање о ревизији туженог, као изузетно дозвољеној, применом члана 404. става 1. ЗПП, на основу чега је и одлучено као у ставу првом изреке.

Испитујући дозвољеност ревизије у смислу члана 410. става 2. тачке 5) ЗПП, Врховни касациони суд је нашао да ревизија није дозвољена.

Наиме, одредбом члана 403. ставом 3. ЗПП прописано је да ревизија није дозвољена у имовинскоправним споровима ако вредност предмета спора побијеног дела не прелази динарску противвредност од 40.000,00 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе.

Тужба ради исплате разлике поднета је 08.12.2017. године, а преиначена је 14.05.2018. године. Побижана другостепена пресуда донета је 14.09.2018. године. Вредност предмета спора побијаног дела износи 171.762,30 динара (1 евро=118,2047 динара), што је на дан преиначења тужбе противвредност износа од 1.453,09 евра.

Имајући у виду да се ради о имовинскоправном спору у којем се тужбени захтев односи на новчано потраживање, а побијана вредност предмета спора не прелази динарску противвредност 40.000,00 евра према средњем курсу Народне

банке Србије на дан преиначења тужбе, Врховни касациони суд је нашао да је ревизија недозвољена.

На основу члана 413. ЗПП, у вези члана 410. става 2. тачке 5) ЗПП, Врховни касациони суд је одлучио као у ставу другом изреке.

**Председник већа – судија
Љубица Милутиновић, с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић